

Έρημος

Άμμος μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι κι απέραντες ευθείες.

Διασχίζω την έρημο και για πολλές ώρες δεν βλέπω τίποτ' άλλο εκτός απ' τις εναλλαγές στις αποχρώσεις του κίτρινου. Τα λιγοστά συντρίμμια και οι μικροί θάμνοι μοιάζουν με λάθη στον καμβά ενός ζωγράφου που δεν άντεξε την απόλυτη απλότητα.

Απ' το παράθυρό μου, όλα φαίνονται απόμακρα κι απρόσιτα. Η μία εικόνα διαδέχεται την άλλη ακολουθώντας το ίδιο μοτίβο. Οι λέξεις αρχή και τέλος χάνουν το νόημα τους σμίγοντας σε ένα διαρκές παρόν. Το μόνο που αλλάζει είναι ο αριθμός των άδειων μπουκαλιών στη θέση του συνοδηγού.

Μειώνω την ταχύτητά μου ώσπου να ακινητοποιηθεί το τοπίο που με περιβάλλει. Ο ήχος του κινητήρα σβήνει δίνοντας τη θέση του σε μια καινούρια σιωπή. Πατάω πάνω την άσφαλτο και ο καυτός αέρας μου τυλίγει το πρόσωπο. Γύρω μου, ο ουρανός δένει με τον ορίζοντα σχηματίζοντας έναν τέλειο κύκλο. Όπου κι αν πάω, θα είμαι πάντα στο κέντρο.

Αρχίζω να περπατάω στην έρημο βλέποντας τα βήματά μου να βουλιάζουν. Οι λεπτές αμμοκορυφές ενώνονται σαν χαρτογραφημένες διαδρομές κι ακούω την ηχώ του αέρα που τις διασχίζει. Τα βλέφαρά μου κλείνουν αφήνοντας μια μικρή σχισμή για να βλέπω.

Η αυξανόμενη ένταση του αέρα μου ξεραίνει τα χείλη. Κόκκοι μεταφέρονται αλλάζοντας τα σχήματα των αμμόλοφων. Το δέρμα μου καλύπτεται σιγά-σιγά από μια λεπτή στρώση άμμου. Μπροστά μου, ένας μικρός ανεμοστρόβιλος γεννιέται και εξαφανίζεται λες και δυο άνεμοι αποφάσισαν να δείξουν τη στιγμιαία ένωσή τους.

Περνάω δίπλα από ένα αμάξι που κάηκε πριν χρόνια. Το παραμορφωμένο σχήμα του με αγριεύει. Φαντάζομαι χτυπήματα με ρόπαλα, μια μολότοφ και φλόγες.

Όσο προχωράω, η θερμοκρασία πέφτει και ο αέρας δροσίζει. Η άμμος γίνεται σκληρότερη και διευκολύνει τα βήματά μου.

Καινούρια χρώματα τραβάν την προσοχή μου, μια μεγάλη κόκκινη σκηνή και ένας άντρας ντυμένος στα λευκά. Μου κάνει νόημα να πλησιάσω και ακουμπάει τις παλάμες του στους ώμους των παιδιών του. Από κοντά φαίνονται οι ρυτίδες του προσώπου του. Μιλάμε με νοήματα, με λέξεις από διάφορες γλώσσες. Είναι ψαράς, λέει, και το ίδιο θα κάνουν και τα παιδιά του. Τους δείχνω φωτογραφίες από τον τόπο

μου και τα μάτια τους με κοιτάν γεμάτα ερωτηματικά. Κάποια στιγμή, ο πατέρας εξαφανίζεται κι επιστρέφει κρατώντας έναν ασημένιο δίσκο με δύο αχνιστά φλιτζάνια. Με τα μάτια του λέει, «ακολούθησέ με». Φτάνουμε σε κάτι πέτρες και μου κάνει νόημα να καθίσω. Μπροστά μας, η θάλασσα. Με αφήνει να απολαύσω τη γεύση της μέντας κι ύστερα, για πρώτη και τελευταία φορά, χαμογελάει.

Ωρες αργότερα, όταν πια η άμμος δεν φαίνεται στον ορίζοντα, θυμάμαι τα λόγια ενός φίλου, «ξέρεις, η έρημος είναι ένα αχανές τίποτα».

Δεν έχω ακούσει χειρότερο ψέμα.